

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 294.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

χρῆζοντά χεῖρες. ἔστος οὐκ ἂν εἴη
δικυρὸς σεμνυέσθαι. εἰ δὲ μὴ μόνον
διαβρυάσῃτο, ἀλλὰ τὸς ἔχοντας τὸ
τῆς ἀρετῆς ὑπερλαμπρὸν ἀξίωμα
ἀξίηται. οὗτος οὐ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλ-
λὰ καὶ τοὺς περιγύνας ἅτε ἀσήμευς καὶ
ἀφαιεῖς καμῶν εἶσθαι ὑπεροκεινάζει
οὐλοῦν ἵνα μηδὲν τοῦτο πάθοις, γινώ-
θῃσαντων.

Ἡσαΐα στραπότη. σςβ.

Οὐ φημι χεῖλαι τοῖς, ὡς περ σὺ,
ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀσήμευ γένειαν, ἀλλ'
ἐδὲ τὸς, ἐκ λαμπρῶν καὶ ἀειφανῶν
φωῖτας, εἰς τὸσαῦτα ἀλαζονείαν ἐ-
λαύνειν, καὶ τοὺς τῆς φύσεως ὑπερ-
βαίνειν ὄροις, ἵν' οὐ μὴ ὑπερβεία
πλάσῃς, ὑπεροκεινὰ ἀποκτηθῆναι δι-
κας, ταῖς τῆς μετριοφροσύνης ἡνίας
τιλὸ τῆς ἀλαζονείας ἀνασειράζειν
σώδαζε μανίαν, καὶ ῥύθμιζε σαυ-
τὸν περὶ τὸ ἀρέπον ἀνδρὶ ἔπεικει
ἄχνημα, καὶ μήτε δι' ὀφθαλμοῦ, μήτε
δι' ὀφρύων, μήτε δι' ἀγὰ γλώττης, μήτε
δι' ἀβαδίσματος ἴχγος ἐβί τῆς τοιαύ-
της ἐμφανέσθαι νόσθ-

Θεογονάτω πρεσβυτέρω. σςγ.

Ἐπειδὴ πολλοὶ λόγοις φιλοσο-
φοῦντες, τοῖς ἔργοις ἐλέγχονται, τοῖς
γὰρ θεοῖς χρησιμῶς ἐν μέσῳ περὶ ἀ-
δόντες, λάθεα ἀ μὴ ἴεμυς παράησι,
διὰ τῆτο εἴρηται, μάθετε χαλὸν
ποιῶν. τὸ γὰρ εὐ λέγειν τῶ ὀρθῶς
περὶ ἔπει ἀπόντος, οὐ μόνον μάταιόν
πι φαίνεται καὶ κενόν, ἀλλὰ καὶ γέ-
λασθαι μὲν ἴπκει τοῖς σεμνοτέροις.

Εὐτονίω ἀλαχόνω. σςδ.

Εἰ τῶ βαβυλωνίῳ τὸσαῦτα πλά-
σται, καὶ τοῖς ὄροις τῆς φύσεως ὑπερ-
βάντι, καὶ ἰσοθείαν ὑπερβόλως φαν-
τασθέντι, ὄρος ἰλὸ τῆς συμφορῆς, ἢ ἔ
κρέπτονος ὀπίγνωσις. μετὰ γὰρ τὸ
ἔπιγνωσθαι τιλὸ οικείαν φύσιν, καὶ τῶ

quamobrem ille meritò gloriatur. Quòd
si non modò gloriatur, sed etiam eos, qui
splendidissima virtutis dignitate præditi
sunt, contemnat, ac pro nihilo putet, hic
ut non tantùm ipse, sed etiam Maiores sui,
velut obscuri atque ignobiles, traducan-
tur, efficit. Quamobrem ne quid eiusmodi
tibi accidat, fac te ipsum noscas.

Esaiæ militi. 292.

Nego oportere, non eos duntaxat, qui
instar tui obscuris & ignobilibus paren-
tibus nati sunt, verùm eos quoque, qui
ab illustribus & splendidis ortum traxe-
runt, in tantam arrogantiam prorumpere,
ac naturæ terminos transilire. Quam-
obrem, ne præter modum peccans,
immodicis etiam pœnis mulsteris, arro-
gantiam furorem modestiæ freno reprime-
re stude: tæque ad speciem probo atque
honesto viro congruentem compone: il-
ludque cura, ut nec per oculos, nec per su-
percilia, nec per linguâ, nec per incessum
vllum iam huiusmodi morbi vestigium in
te appareat.

Theognosto Presbytero. 293.

Quoniam plerique sermonibus philo-
sophantes, operibus doarguuntur (divina e-
nim oracula in medio hominum cœtu de-
cantantes clam ea, quæ nefas est, faciunt)
idcirco dictum est, Discite benè fa-
cere. Siquidem probè loqui, probo opere
remoto, non modò vanū quiddam & ina-
ne esse cernitur, verùm etiam, & segnibus
ac languidis risum, & grauioribus mole-
stiam parit.

Eutonio Diacono. 294.

Si Babylonio Regi, qui tot crimina per-
petrarat, & naturæ terminos excesserat,
stultaque cogitatione parem se Deo esse
sibi finxerat, calamitatis terminus fuit sū-
mi numinis agnitio (posteaquàm enim na-
turam suam agnouit, atque incomparabi-

lem caelestis Regis præcellentiam confes-
sus est, imperium suum recuperavit, quo-
nam pacto temerè nobis, ac non utilitatis
cuiusdam causa, supplicia inferri?

Martiniāno, Maroni, Zosimo,
Eustathio. 295.

Refugit mihi quidem calamus ea scri-
bere, quæ nec scire vellem. Quoniam au-
tem eos quoque, qui ad extremum impro-
bitatis gradum processerunt, ad meliorem
mentem revocare oportet, idcirco scribo,
ac moneo, ut ea perpetrare desinatis, quæ
ipse, ne linguam commaculem, dicere no-
lo: vos autem, haud scio quonam pacto,
facere minimè dubitatis.

Eustathio Presbytero. 296.

Quamvis inopinata prosperitas insolentem,
ut scribis, Zosimū reddiderit, (soler
enim homines, quibus præter omnem ex-
pectationem prosperitas quædam accidit,
in insolentiam ac petulantiam labi:) at tu
tamen patientem ac philosophicum ani-
mum præsta. Sic enim & ipsum vlciscei po-
teris (nihil quippe contumeliosos homi-
nes tam excruciat, quàm eorum, quibus
contumelia inferitur, patiētia) & optimum
apud omnes calculum ferēs, & ea, quæ de
te commemorantur, falsa esse demonstra-
bis. Nam qui indignatur & excandescit,
hoc ipso veras esse contumelias ostendit.
Qui autem eas irridet, ac pro nihilo du-
cit perspicuum argumentum præter se
nullius sceleris sibi conscium esse.

Eidem. 297.

Accepi à quibusdam viris, quibus hosti-
li odio mendacium est, veritas autem in
lingua habitat, te, cum tibi à Zosimo cō-
tumeliæ inferūtur, tum quidem patientiā
adhibere, post autem ipsum traducere, at-
que eo nomine criminari, quod cum ipse
feruus sit, atque à feruis genus duxerit, eos

τῶν θεῶν βασιλέως ὁμολογῆσαι
τὸν ἀσέβητον, τῆς οἰκείας ἐπελά-
βετο ἀρχῆς. πῶς σὺ νομίζεις ἀπλῶς,
καὶ οὐκ ἔστι κέρδι τι ἂν φέρεσθαι
ἡμῖν τὰς κολάσεις.

Μαρτινιαῶ, Μάρωνι, Ζωσίμῳ,
Εὐσταθίῳ σςε.

Οὐκ εἶ μὲν μοι χράφειν κάλαμος,
ἄπερ οὐδὲ μαθεῖν ἐβελόμην. ἔπειδὴ
δὲ καὶ καὶ τοῖς εἰς ἀκροατικὴν κα-
κίαν ἐληλακότας ἀνακαλεῖσθαι, χρά-
φω, ὅπως πείσασθε, ἂν ἐγὼ μὲν οὐκ
ἂν ἐποιμὶ διὰ τὸ μὴ μολεῖναι τι
γλῶτταν. αὐτοῖς δ' οὐκ οἶδ' ὅπως
διὰ τὰ πείσασθαι τολμᾶτε.

Εὐσταθίῳ πρεσβυτέρῳ. σςς.

Εἰ καὶ ἡ ἀπεροδόκητος εὐπραγία
ὑβελιστὴν ἀπέταλεσε Ζωσίμον, ὡς γρά-
φας, τὸν πρεσβύτερον, εἰδῆσαι γὰρ
ἄνθρωποι, οἷς ἀδόκητος μάλα καὶ εὐμεεῖα
ἔπιπίπτει, εἰς ὑβελιστὴν χράφειν· ἀλλὰ σὺ
φιλοσοφεῖ. οὐ γὰρ κακῆρον ἀμύ-
νασθαι δύνησι. εἴδεν γὰρ οὕτω κολά-
ζει τοῖς ὑβελιστῶν, ὡς ἡ τῶν ὑβελισ-
τῶν ἀνεξίτητος, καὶ ἀρίστην ψήφον
παρὰ πάντων δόξασθαι, καὶ τὸ λεγόμε-
να ψευδῆ ἔπιδείξει. τὸ γὰρ ἀγανα-
κτεῖν καὶ διαχεράνειν, τὸ ἀληθεῖς εἶναι
τὰς ὑβελιστῶν· τὸ δὲ καταγελασθῆναι
τῶν μὴδὲν συνεδέσθαι πονηρῶν, δόξασθαι
εἰς ἔστιν ἐναργεστάτη.

Τῷ αὐτῷ. σςζ.

Ἐπιθόμην παρ' ἀνδρῶν, οἷς τὸ μὲν
ψεύδης ἔστι πολέμιον· ἡ δ' ἀλήθεια
ἔστι γλώσσης οἰκῆ, ὡς ὑβελιστῶν
μὲν παρὰ Ζωσίμου, φιλοσοφεῖς μὲν πα-
ραχρήμα, μετὰ δὲ ταῦτα αὐτὸν ἐπι-
πομπεύεις, παρὰ πάντι Διόβανον,
ὡς οἰκίτης ὢν, καὶ ἐξ οἰκίτης φῆς, τῶν
καὶ